

ת"פ 53195/10/19 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד אדוארד בן סימון זיתון

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ה אלול תשפ"ב
21 ספטמבר 2022

ת"פ 53195-10-19 מדינת ישראל נ' זיתון

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד
	ע"י ב"כ עו"ד דניאל גלעד
נגד	אדוארד בן סימון זיתון
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד עופר קופרמן ועו"ד צפריר יגור

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, בניגוד לסעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן (תיקון טכני - לאור דרישת ההגנה לחקור את צלם התמונות) כפי שהוגש ביום 21.04.21, נתפס הנאשם, בתאריך 10.10.19, בסמוך לשעה 07:30 מחזיק, ברכבו (עמו שהו גם שני נוסעים נוספים, שזהותם ידועה לתביעה) מסוג מרצדס מ.ר 37-301-53, סמים מסוכנים, מוסלקים בתא המטען ועטופים בעטיפות נפרדות, לפי החלוקה כדלקמן:

- 24.47 גרם נטו סם מסוכן מסוג קוקאין;
- 64 טבליות סם מסוכן MDMA;
- 25.83 גרם נטו סם מסוכן מסוג MDMA;
- 10.039 גרם נטו סם מסוכן מסוג MDMA;
- 1.27 גרם נטו סם מסוכן מסוג קוקאין;
- 70 בולים של סם מסוכן מסוג LSD.

במענה לכתב האישום אישר הנאשם, כי הסמים המפורטים לעיל נתפסו ברכבו בו שהה, אך לטענתו - הרכב אינו שייך לו;

הוא לא נהג ברכב; הוא לא ידע על המצאות הסמים ואף לא ידע, כי מדובר בסמים מסוכנים.

כתב האישום בתיק זה הוגש בחודש 10/19. התיק הועבר לטיפולו של מותב זה ונקבע לפניו בחודש 03/20. מספר דיוני הוכחות בוטלו בשל מגפת COVID 19. דיונים אחרים נדחו בשל הליכים שהתקיימו בבקשה להסרת חסיון, שהיו בעיצומם, או בשל שינויים בתכנית העבודה של המחלקה הפלילית בבית המשפט.

מטעם התביעה - נשמעו העדים הבאים:

- ע.ת.1 (ע.ת.4 בכתב האישום) חוקר משטרת ישראל, מרחב אילת - רס"ב גדי דסטה;
- ע.ת.2 (ע.ת.2 בכתב האישום) חוקר משטרת ישראל, מרחב אילת - רס"ר אביעד דהרי-הלוי;
- ע.ת.3 (ע.ת.3 בכתב האישום) חוקר משטרת ישראל, מרחב אילת - רס"ב אייל מימון;
- ע.ת.4 (ע.ת.1 בכתב האישום) חוקר משטרת ישראל, תחנת אילת - רס"ב מקסים קולסניקוב;
- ע.ת.5 (ע.ת.9 בכתב האישום) בלש, תחנת אילת - רס"ר אביב סרנגה;
- ע.ת.6 (ע.ת.11 בכתב האישום) בלש מרחבי, מרחב אילת - רס"ר עוז עבודי;
- ע.ת.7 (ע.ת.10 בכתב האישום) ראש צוות בילוש, תחנת אילת - רס"ר אור בן יאיר;
- ע.ת.8 (ע.ת.12 בכתב האישום) ראש משמרת סיור, תחנת אילת - רס"מ תומר מרציאנו;
- ע.ת.9 (ע.ת.16 בכתב האישום) רכז מודיעין, תחנת אילת - רס"מ ארז אינדיג.

מטעם התביעה הוגשו המוצגים הבאים:

- דוח על מעצרו של הנאשם, בעריכת ע.ת.7, סומן י"ח בתיק החקירה - ת/1;
- אמרת הנאשם מיום 10.10.19 שעה 11:49, מסומנת 9 בתיק החקירה - ת/2א';
- קובץ המתעד את אמרת הנאשם הנ"ל - ת/2ב';
- אמרת הנאשם מיום 18.10.19 שעה 17:31, מסומנת 7 בתיק החקירה - ת/3א';
- קובץ המתעד את אמרת הנאשם הנ"ל - ת/3ב';
- אמרת הנאשם מיום 23.10.19 שעה 11:58, מסומנת 8 בתיק החקירה - ת/4א';
- קובץ המתעד את אמרת הנאשם הנ"ל - ת/4ב';

- אמרת הנאשם מיום 25.10.19 שעה 11:58, מסומנת 13 בתיק החקירה - ת/א5';
- קובץ המתעד את אמרת הנאשם הנ"ל - ת/ב5';
- אמרת הנאשם מיום 26.10.19 שעה 17:30, מסומנת 14 בתיק החקירה - ת/א6';
- קובץ המתעד את אמרת הנאשם הנ"ל - ת/ב6';
- אמרת הנאשם מיום 26.10.19 שעה 21:18, מסומנת 15 בתיק החקירה - ת/א7';
- קובץ המתעד את אמרת הנאשם הנ"ל - ת/ב7';
- דוח עימות בין הנאשם לבין דמיטרי מורוזוב מיום 25.10.19, מסומן קי"ח בתיק החקירה - ת/א8';
- קובץ המתעד את העימות הנ"ל - ת/ב8';
- דוח עימות בין הנאשם לבין דמיטרי מורוזוב מיום 26.10.19, מסומן קכ"ג בתיק החקירה - ת/א9';
- קובץ המתעד את העימות הנ"ל - ת/ב9';
- צילומי מסך - הודעות וואטסאפ ממכשיר הטלפון של הילל עיוטי - ת/א10';
- קובץ צילום חיפוש בטלפון של הילל עיוטי והשמעת הודעות קוליות - ת/א10' (בטעות נרשם על גבי התקליטור ת/א10);
- מזכר בעריכת ע.ת.4 - ממצאי חיפוש בטלפון של הילל עיוטי וכן תמלול הודעות קוליות - ת/א10';
- טפסי הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה בחתימת הנאשם, בנוגע לכל אחת מאמרתיו - ת/א11' - ו';
- צילום זיהוי מספר הטלפון של הנאשם ביישומונים "ME" ו"TRUECALLER" וכן צילום מסך איש הקשר הילל עיוטי ממכשיר הטלפון של הנאשם, נערך על ידי ע.ת.4 - ת/א12';
- מזכר פירוט הבדיקות שנערכו בנוגע לצילומים לעיל, בעריכת ע.ת.4, מסומן קי"ד בתיק החקירה - ת/א12';
- שאילתה בנוגע לרכב נושא כתב האישום, מערכת "שירת הסירנה" - ת/א13';
- שאילתה בנוגע לכלי הרכב שבבעלות רעיית הנאשם, מערכת "אדם", מסומנת ק"ו בתיק החקירה - ת/א13';
- שאילתה בנוגע לרכב "סקודה" מ.ר. 019-90-138, בבעלות רעיית הנאשם, מערכת "שירות הסירנה", מסומנת ע' בתיק החקירה - ת/א13';
- שאילתה בנוגע לרשיון נהיגה של אם הנאשם, משרד התחבורה, מסומנת פ"ו בתיק החקירה - ת/א13ד';

- הודעת תשלום קנס מספר 30153621666 מיום 19.07.19 שעה 23:45, נתנה בנוגע לרכב נושא כתב האישום כשהנאשם מופיע כנהג הרכב - ת/13ה';
- הזמנה לדין וכתב אישום מספר 30153621666 מיום 19.07.19 שעה 23:45, נתנה בנוגע לרכב נושא כתב האישום כשהנאשם מופיע כנהג הרכב - ת/13ו';
- מזכר בדיקת שעבודים לרכב נושא כתב האישום בעריכת ע.ת.2, מסומן ק"ל בתיק החקירה - ת/13ז';
- חוות דעת המעבדה האנליטית, המטה הארצי של משטרת ישראל, בעריכת ד"ר שמחה שמרון, מסומנת ק"י בתיק החקירה - ת/14;
- דוח פעולה מיום 10.10.19 שעה 11:45 בעריכת ע.ת.5 - ת/15א';
- מסמכי "שרשרת סם" (טופס לוואי למוצג סם; דוח זכ"ד שרשרת סם; פרטי שובר העברה; דוח שרשרת סם; תעודת עובד ציבור) - קליטת מוצגים לבדיקה - מסומנים, בהתאמה, ת/15ב' - ת/15ו';
- תקליטור מצלמת גוף של העד ע.ת.8 - ת/16;
- תקליטור המכיל את הקבצים: ת/2ב', ת/3ב', ת/4ב', ת/5ב', ת/6ב', ת/7ב', ת/8ב', ת/9ב', ת/10ב' (בטעות נרשם על גבי התקליטור ת/10ג) - ת/17;
- תמונות הסמים שנתפסו, צילם ע.ת.9 (בצבע) - ת/18א';
- עותק נוסף של תמונות הסמים, צילם ע.ת.9 עם חתימה של ע.ת.4 (שחור לבן), מסומנות ע"ד בתיק החקירה - ת/18ב'.

מטעם ההגנה, העידו העדים הבאים:

- ע.ה.1 - הנאשם;
- ע.ה.2 - חוקר זירה טכנולוגית, רס"ר נמרוד גומס;
- ע.ה.3 - קצין מודיעין מרחבי, מרחב אילת, פקד ליאור אורן.

מטעם ההגנה הוגש המוצג הבא:

דוח מסכם חקירת מז"פ בעריכת ע.ה.2 מתאריך 11.10.19 - נ/1.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב (ההגנה - לאחר שנתקבלו מספר ארכות לצורך כך).

התביעה הגישה שתי הסתייגות לסיכומי ההגנה וההגנה מסרה הסברים מטעמה, גם זאת - באיחור, לאחר שנתקבלו מספר החלטות.

מכאן - הכרעת דין זו.

פירוט התמונה הראייתית

להלן, תובא התייחסות לעדויות שנשמעו ולמוצגים שהוגשו, ככל שהם רלוונטיים להכרעה.

ע.ה.1 - רס"ב גדי דסטה - שימש, ביום האירוע, כחוקר תורן במרחב אילת של משטרת ישראל.

העד סיפר, בחקירתו הראשית, כי חקר את הנאשם וכן חקר חשוד נוסף בפרשה - דמיטרי מורוזוב. כן ערך עימות עם השניים. בנוסף, הוציא שאילתה בנוגע לכלי הרכב.

בחקירתו הנגדית, סיפר, כי חקר את החשוד דמיטרי מורוזוב בחשד לסחר בסמים. כי נתפסו טביעות אצבע של אותו דמיטרי על הסמים. כי הנאשם הכחיש קשר לדמיטרי ועל כן - נערך עימות ביניהם, כשבמהלכו - התברר שהם מכירים זה את זה.

ע.ת.2 - רס"ר אביעד דהרי הלוי, שימש גם הוא כחוקר במרחב אילת.

בחקירתו הראשית, סיפר, כי גבה שתי אמרות וכן ערך עימות נוסף בין הנאשם לבין החשוד דמיטרי מורוזוב (ת/9 א'-ב'). במהלך העימות, ערך תרגיל חקירה, במסגרתו יצא מחדר החקירות, כשהשניים המשיכו להיות מתועדים. במהלך יציאתו זו של העד - סימן הנאשם לחשוד דמיטרי סימן של "לייק" עם היד.

העד גם ערך את המזכר ת/13ז', המתעד בירור מול משרד הרישוי באילת בנוגע לרכב נושא כתב האישום. מהבירור עלה, כי הרכב נקנה בתאריך 27.06.19; נרשם על שם אמו של הנאשם - מזל זיתון; על הרכב אין עיקולים או שעבודים.

בחקירתו הנגדית, הסביר, כי חרף כך שכבר עלה מהעימות הקודם שבין הנאשם לבין החשוד דמיטרי מורוזוב, כי קיימת היכרות ביניהם, ביקש לבסס עוד יותר את ההיכרות בהתמקדות על החשדות בנוגע לסמים.

עוד הוסיף, כי סימון ה"לייק" באגודלו של הנאשם היה בהקשר לשאלה הקודמת שנשאל החשוד דמיטרי מורוזוב קודם

לכן, בנוגע להיכרותו עם הנאשם, ולאחר שהחשוד מורוזוב מסר שאין לו קשר לנאשם ולא לסמים, סימן לו הנאשם "לייק", כלומר - תמשיך באותה גרסה.

כשנטען מפי הסניגור, כי הנאשם לא נראה יוצר קשר עין עם החשוד מורוזוב כאשר עשה את הסימון, השיב העד, כי רק שניהם נותרו בחדר, ולפיכך, לא היה לנאשם למי לסמן מלבד החשוד מורוזוב.

ע.ת. 3 - רס"ב אייל מימון, שימש אף הוא כחוקר.

בחקירתו הראשית, סיפר העד, כי גבה את אמרתם הראשונה של הנאשם וכן של שני החשודים הנוספים, שהיו עמו ברכב.

בחקירתו הנגדית, לא נמסרו פרטים רלוונטיים לצורך ההכרעה.

ע.ת. 4 - רס"ב מקסים קולסניקוב, שימש אף הוא כחוקר. בחקירתו הראשית סיפר, כי חקר את הנאשם וכן חשוד נוסף - הילל עיוטי. עוד בדק, במאגרים המשטורתיים, האם רשומים כלי רכב על שם החשוד והוברר, כי לא נרשמו על שמו כלי רכב, אך נרכשו מספר כלי רכב על שם רעייתו בתקופה קצרה טרם מעצרו (ראו ת/13 ב' - ת/13ג'), ובנוסף, הוברר, כי הרכב, מרצדס נושא כתב האישום - רשום על שם אמו של הנאשם (ראו ת/13א').

לדבריו, לא עלה בידי הנאשם ליתן הסבר מניח את הדעת בנוגע לבעלות בכלי הרכב ולמקור הכספים ששימשו לרכישתם.

לדבריו, חרף כך שהרכב נושא כתב האישום רשום על שם אמו של הנאשם, טענה האחרונה, כי הרכב לא שלה וכי אפילו לא ראתה את הרכב.

הנאשם טען, בתחילה, כי רכש את הרכב בתמורה לסך בן 100,000 ₪ ואף שילם את הביטוח עליו, אך בחקירות הבאות - הכחיש דברים אלה.

העד איתר דוח תנועה וכן הזמנה לדין (ת/13ה' - ת/13ו'), מהם עולה, כי הנאשם נתפס נוהג ברכב.

לדבריו, להתרשמותו, הנאשם הוא ראש הכנופיה והפעיל את השוד הנוסף, הילל עיוטי, בתור "חייל" בתחום הסחר בסמים.

לדבריו, ברכב נוסף, מסוג סקודה (ראו פרטי הרכב בשאלתא ת/13ג'), אשר נרכש על שם רעיית הנאשם, והנאשם נתפס נוהג גם בו בעבר - נתפס פתק ובו רשום "60 אם די". אמנם, במועד תפיסה זו - לא נעצר הנאשם, שכן, אז לא נתפסו ברכב סמים, אך תפיסה זו מחזקת גם את החשדות בתיק זה, היות שבתיק זה נתפסו, בין היתר, 64 כדורים של הסם MDMA.

העד בדק גם את מכשיר הטלפון של החשוד הילל עיוטי ומצא, התכתבויות ומסרונים בינו לבין הנאשם, גם בהודעות כתובות וגם בהודעות קוליות (ת/10א). העד תיעד את ההודעות הקוליות (תקליטור ת/10ב), תמלל את ההודעות הקוליות (ת/10ג) הילל קרא לנאשם בשמות "אדי" וגם "פאקו" והנאשם קרא להילל בשמו (ראו ת/10ג' וכן ת/12א). בכתובות, יש הודעות עם מספרי טלפון והנאשם שולח את הילל לבצע בעבורו משלוחים, כמו "450 פינלנד" כשלדברי העד, מדובר בסם נוזלי, תמורת 450 ₪. לדבריו, מתוך הצורה בה פונה הנאשם אל הילל, ניתן ללמוד, מי "בעל העסק" ומי "החייל".

לדבריו, הנאשם הכחיש שהחלפת ההודעות המתועדת במוצגים ת/10א'-ג' נערכה על ידו, אך הודה, כי הכינוי "פאקו" קשור אליו, היות שבילדותו היה לו סוס בשם זה. כן הודה, כי כאשר מדבר עם הילל, נוהג לגדף אותו בשמות גנאי.

עוד נמצאה תמונה ששלח הילל לנאשם ובה יד המחזיקה סם מסוג קנאביס.

העד ערך גם בדיקה ביישומנים לזיהוי מספרי טלפון (ME וכן TRUE CALLER - ראו ת/12א') ואכן, הנאשם כונה ביישומן TRUE CALLER בכינוי "אדי" ובישומן "ME" בכינוי "פאקו".

עוד נמצאה התכתבות בנוגע לרכב "סקודה" שנרכש על שם רעיית הנאשם. לדברי העד, מהתכתבות זאת עולה בבירור, שהנאשם הוא שמתכתב עם הילל עיוטי.

בנוגע למוצג ת/18א' - ב', הסביר העד, כי קיבל התמונות מאת ע.ת.9 והן מתעדות את מיקום מציאת הסמים ברכב נושא כתב האישום.

בחקירתו הנגדית, אישר העד, כי לא עשה פעולות חקירה במטרה לאתר את צלחני הסמים, וזאת חרף כך שהופיעו במכשיר הטלפון נתונים שונים בנוגע אליהם.

העד נשאל, כיצד החליט, שהמונח "פינלנד" מדבר על סם נוזלי ולא על משקה אלכוהולי באותו השם והשיב, כי הבין זאת לפי המחיר שנדרש, היות שבקבוק משקה מאותו הסוג אינו עולה 450 ₪ אלא 100 ₪ וסכומים גדולים כאלה מתייחסים לסמים. העד הוסיף, כי כינוי זה מוכר לו גם מתיקים קודמים רבים. כשנשאל העד, האם בדק דוחות מפגש בנוגע לרכב בתקופה שלפני רכישתו על ידי הנאשם השיב, כי לא מצא לנכון לבדוק ענין זה, היות שלא סביר, שהבעלים הקודמים של הרכב ישאיר מתנה בשווי מאות אלפי ₪ לנאשם, במשך חמישה חודשים.

בחקירתו החוזרת, לאחר ריענון זכרון, הוסיף העד, כי לדברי הנאשם, רכש את הרכב מסוכנות "יורודרייב" בתל אביב.

ע.ת. 5 - רס"ר אביב סרנגה, שימש, במועד הרלוונטי כבלש.

במשמרת בוקר, עודכן מפי ראש הצוות כי על פי מידע, עומד להגיע לעיר אילת רכב ובו סמים. הצוות יצא לכיוון, ולאחר מספר דקות עודכנו, כי נעצר הרכב.

כאשר הגיעו למקום, הזהיר ראש הצוות את הנאשם בנוגע לזכויותיו והצוות החל בחיפוש, כאשר הנוכחים ברכב רואים את החיפוש. במהלך החיפוש, נתפסו הסמים מוסלקים מאחורי כיסוי בד, בתא המטען של הרכב. לאחר שנתפסו הסמים - נלקח הרכב לתחנת המשטרה וזאת על מנת לשלול קיומו של חומר נפץ וכן לערוך בו חיפוש מעמיק וקפדני יותר.

לאחר מציאת הסמים, אמר הנאשם לעד, שהרכב הוא של אשתו ושהסמים אינם שלו.

העד תפס את הסמים והכניס אותם לשקיות משטרתיות, כשאת הניילונים שעטפו את הסמים הכניס למעטפה לצורך בדיקת טביעות אצבע.

לאחר שהובא הרכב לתחנת המשטרה - לא נמצאו בו ממצאים נוספים.

בחקירתו הנגדית, אישר העד, כי לא נתפסו על ידו סמים בחלק הקדמי של הרכב וגם לא היה ריח של סמים.

העד אינו יודע, אם החיפוש ברכב נערך על פי צו.

בנוגע להסלקת הסמים, מסר העד, כי חרף היותם מוסלקים - מצא אותם בקלות.

ע.ת. 6 - רס"ר עוז עבודי, בלש מרחבי במועד הרלוונטי, סיפר בחקירתו הראשית, כי נמסר לצוות הבילוש שאמור להגיע רכב, שיש חשד שיש בו סמים והם אמורים "לתקל" אותו ולבדוק האם יש בו סמים. האירוע היה בכניסה לאילת מכביש 12.

העד השתתף בהובלה של עצור אחד או שניים למרחב אילת במשטרת ישראל.

בנוסף, שוטר אחר שהיה במקום, בשם דולב, מסר לו כסף שהוא תפס במהלך החיפוש.

בחקירתו הנגדית אישר, כי לקח למשטרה חשוד שהתגלה, שיש נגדו צו הבאה.

עוד הוסיף, כי את הדוח על מעצרו של החשוד הילל עיוטי מילא בתחנת המשטרה והוא אינו זוכר, האם היה בשטח כשנתפסו הסמים.

ע.ת. 7 - רס"ר אור בן יאיר, שימש, במועד הרלוונטי כראש צוות בילוש, סיפר, בחקירתו הראשית, כי במשמרת הבוקר קיבל מקצין המודיעין מידע על רכב שאמור להגיע לאילת דרך כביש 12. העד שלח צוות שיחסום את הכביש. העד עצמו ליווה את הרכב המדובר עד שנעצר. כשנעצר - הגיע העד לנוסע שליד הנהג ושאל אותו, למי שייך הרכב. היה זה הנאשם, שהזדהה בשם "אדוארד" ואמר לו שהרכב של אשתו והוא שייך "לו או לאשתו". העד הודיע לנאשם, כי מתכוון לערוך חיפוש ברכב ושאל אם יש משהו בלתי חוקי ברכב. הנאשם אמר שאין כלום ושכל דבר שיש ברכב, אם יתפס - זה שלו. נערך חיפוש ובמהלכו תפסו הבלשים סמים מוסלקים בתא המטען. העד שאל, למי שייכים הסמים והנאשם היה נראה מופתע שיש סמים ברכב. בחיפוש על הנאשם נתפס גם סכום כסף. על מנת שלא לסכן את הצוות, הוחלט שהמשך החיפוש ברכב, יערך, באופן מעמיק יותר, בתחנת המשטרה.

לדברי העד, הסמים היו מוסלקים באחת מהדפנות של תא המטען, נדמה לו שזה היה דופן שמאל, אך לא היו מוסלקים "עמוק עמוק".

ברכב היו שני נוסעים נוספים, אמיר אלעוקבי והילל עיוטי.

בחקירתו הנגדית, הוסיף הנאשם כי הדיווח שקיבל מקצין המודיעין היה טלפוני.

לדברי העד, לא נדרש לקבל צו חיפוש שהיות והמדובר היה במידע הנוגע לסמים שהתקבל "מרגע לרגע". אך בהמשך, דייק העד, שאינו יודע מתי קיבל קצין המודיעין את המידע.

לדברי העד, אינו מתעמק בשאלת חוקיות החיפוש, היות שהוא פועל בהתאם להוראות מפקדו - קצין המודיעין.

בנוגע לאופן הסלקת הסמים, הסביר העד, כי היו בדופן תא המטען, מתחת לבד וכאשר הרימו הבלשים את הבד שמכסה את תא המטען - ראו את הסמים. לא היה צורך להיעזר בכלי עבודה כדי להגיע לסמים.

ע.ת. 8 - רס"מ תומר מרציאנו, שימש כראש משמרת סיור במועד הרלוונטי.

בחקירתו הראשית, סיפר, כי קיבל הוראה, בעקבות מידע מודיעיני, לחסום את כביש 12 בכניסה לאילת על מנת לעצור את הרכב נושא כתב האישום. הרכב הגיע למחסום, כשהנאשם יושב בצד ימין של הנהג.

האירוע תועד במצלמת גוף של העד (התיעוד הוגש וסומן ת/16).

בחקירתו הנגדית, מסר העד, לא נמסר לו מה טיב החשד כלפי הרכב או על איזה מידע הוא מבוסס, הוא הקים מחסום לבדיקת רשיונות ולאחר שהרכב נעצר - לקחו הבלשים אחריות על האירוע.

העד אישר, כי סגר את המצלמה בסיום הצילום על מנת להתייעץ עם קצין המודיעין והסביר, כי זה היה לאחר שקצין המודיעין קרא לו. לנוכח חלוף הזמן, הוא אינו זוכר מה היה תוכן ההתייעצות.

לדבריו, לאחר ההתייעצות, כבר לא חזר לרכב, והיות שהבלשים קיבלו אחריות - עזב את המקום.

ע.ת.9 - רס"מ ארז אינדיג, שימש, במועד הרלוונטי, כרכז מודיעין. בחקירתו הראשית, סיפר, כי שהה במקום במהלך האירוע וצילם את התמונות ת/18א' - ב', המתעדות את תפיסת הסמים, שהיו בחלק הימני של תא המטען.

בחקירתו הנגדית, הסביר כי לא השתתף בחיפוש ושהה במרחק מסוים מהרכב, אך כאשר אחד הבלשים, למיטב זכרונו ע.ת.5, אמר שהוא מצא סמים, ניגש לרכב וצילם את התמונות. את התמונות העביר לחוקר, למיטב זכרונו, באמצעות "וואטסאפ".

עד כאן - ראיות התביעה.

ראיות ההגנה

ע.ה.1 - הנאשם בחר להעיד וכן הוגשו דוח המעצר בעניינו (ת/1), אמרתיו (ת/2 - ת/4), העימותים שנערכו בינו לבין החשוד דמיטרי מורוזוב (ת/8 - ת/9) והמסמכים בנוגע ליידועו על זכויותיו (ת/11א' - ו').

כעולה מדוח המעצר ת/1, כשניתנה לנאשם להגיב להחלטה על מעצרו, מסר לע.ת.7 כי אין לו מה לומר.

באמרתו הראשונה של הנאשם - ת/2 - שנגבתה בסמוך לאחר תפיסת הסמים, טען הנאשם, כי לא ראה מה נתפס ואיפה נתפס וכי אין לו שום דבר לא חוקי ברכב.

לדברי הנאשם, נרכש הרכב חודשיים - שלושה לפניכן מחברת "יורודרייב" בתל אביב ונרשם על שם אמו. עלות הרכב הייתה "מאה ומשהו אלף ₪". הנאשם הוא שביטח את הרכב, כשהביטוח תופס לגבי כל נהג. הרכב חונה בביתו או במקום עבודתו.

לדברי הנאשם, מטרת הגעתו לאילת הייתה "לנוח חמישי שישי שבת". כשנשאל, היכן התכוון לשהות השיב "איפה שיש לא סגרנו מקום". לדבריו, הנוסעים הנוספים ברכב - הילל ואמיר - הם חבריו.

כשנשאל, באיזה דרך הגיעו לאילת השיב, כי הוא "לא מבין בכבישים וכי היה ישן".

כשנשאל, האם עצרו בדרך השיב, כי עצרו בתחנת דלק לקנות שוקו וכי אינו יודע איזה תחנת דלק זו הייתה.

לדבריו, היה ברשותו כסף 800 ₪, 200 דולר ו- 450 אירו.

לדבריו, לפעמים לוקחים את הרכב חברים שלו, כל מי שמבקש מקבל. הוא אינו זוכר מי החבר האחרון שנהג ברכב.

באמרתו השניה - ת/3, שנגבתה ביום 18.10.19, כי מתגורר בתל אביב עם אשתו וילדיו. לדבריו, מתגורר בשכירות ומשלם 4,700 ₪ לחודש, לפני מיסים.

לדבריו, יש בבעלותו קיוסק שהוא מנהל וכן יש לו חנות אופניים, שני העסקים ממוקמים בדרך ההגנה בתל אביב.

העד סירב לומר, את מי מעסיק באותם עסקים או מה.

לדברי העד, אין ברשתות חשבונות בנק כי יש לו חובות בהוצל"פ. כשנשאל, כיצד, אם כן, מחזיק עסקים הסביר, כי הוא לא רק מנהל את העסקים, הבעלים של העסקים הם אשתו וחבר שלו, שהנאשם סירב למסור את שמו.

לדברי הנאשם, הכנסותיו הם 10,000 ש"ח בחודש. בנוגע להכנסות אשתו - סירב למסור פרטים והציע לשאול אותה.

הנאשם סירב למסור, כמה כלי רכב הם בבעלות אשתו.

כשנשאל, מדוע קונה כלי רכב ורושם אותם על שם אמו ואשתו, השיב, כי רכב המרצדס נושא כתב האישום רשום על שם אמו כי היא זו שקנתה אותו. כשעומת עם כך, שאמו מסרה, שלא היא רכשה את הרכב ושאפילו לא ראתה אותו מעולם, השיב לחוקר, כי זה מה שהוא (החוקר) אומר. כשנשאל בנוגע לרכב הסקודה מ.ר. 373-88-901 וכן בנוגע לאופנוע ימאהה, שניהם רשומים על שם אשתו השיב, כי השאלות אינן קשורות לחקירה וכי מבקש להיוועץ עם עורך דין. העד הכחיש, כי כלי הרכב נרכשו מרווחי סמים.

כשנשאל העד, מדוע קוראים לו "פאקו", בתחילה, השיב, כי היה לבנו סוס בשם זה ולאחר מכן הוסיף, כי איש אינו קורא

לו בשם זה אלא בשם "אדי".

כשנשאל, האם הילל עיוטי עובד אצלו השיב, כי הוא לא יכול לעבוד אצלו כי העסקים אינם שלו. לאחר מכן אישר, כי בעבר עבד הילל בחנות האופניים.

הנאשם הכחיש, כי היה שולח את הילל לספק סמים וטען, כי לא הוא שלח את המסרונים וההודעות הקוליות המתועדים במוצגים ת/10א' - ג', כי הקול שבהודעות אינו קולו וכי זה אינו מספר הטלפון שלו. הנאשם עמד על כך גם כאשר נאמר לו, שהילל עצמו מאשר, שההתכתבות היא עם הנאשם וגם כאשר הוצג לו, כי תוכן ההתכתבות נוגע לפרטים הקשורים אליו.

הנאשם הכחיש קשר לסמים שנתפסו ובנוגע לאירוע מיום 07.07.19, בו נעצר ברכב ה"סקודה" ובו נמצא פתק שרשום עליו "MD - 60" טען, כי השוטרים אינם יכולים להוכיח זאת וכי מעולם לא שמע על סם בשם MDMA.

באמרתו השלישית - ת/4 - שנגבתה ביום 23.10.19, הכחיש, כי מכשיר "אייפון", שנתפס ברכב שייך אליו, וזאת גם כשנאמר לו, כי באמרתו הראשונה - אישר זאת. הנאשם הכחיש שוב את היותו צד להתכתבות עם הילל, חרף כך שהוצגה לו הודעה, בה הזמין את הילל אליו לפני הנסיעה לאילת.

כשנשאל הנאשם, מדוע החזיק שני כרטיסי "סים" נוספים השיב, כי הם סתם היו ברכב והוא אינו יודע של מי הם. הנאשם הוסיף, כי הוא עושה בחיי הפרטיים מה שהוא רוצה וכי גם אם נתפסו שני כרטיסים, אין בכך לומר שהוא מחליף ביניהם.

כשנשאל שוב, בנוגע להימצאות הסמים ברכב - בחר לשמור על זכות השתיקה, עד לתום החקירה.

בתאריך 25.10.19, שעה 17:02 עומת הנאשם עם החשוד דמיטרי מורוזוב. העימות תועד בדוח ת/8א'.

הן הנאשם והן דמיטרי טענו, כי מכירים זה את זה "מהשכונה". החשוד דמיטרי מסר, כי מכיר את הנאשם מהתקופה שהייתה לו חנות אופניים ליד ביתו, אך אין לו קשר עמו.

לאחר העימות, נגבתה מהנאשם אמרתו הרביעית - ת/5. לאחר שהוצגה לו תמונה של החשוד דמיטרי מורוזוב - טען, כי קודם לכן מסר, שאינו מכיר את דמיטרי, כי התמונה שהוצגה לו היתה כזו, שדמיטרי נראה בה "יותר מידי טוב".

הנאשם חזר על כך, שאין לו קשר עם דמיטרי, שהלל לא היה בביתו, לא עבד אצלו בחנות. לדברי הנאשם - דמיטרי עובד בשוק התקווה עם עגלות.

הנאשם לא זכר, מתי דיבר עם דמיטרי לאחרונה.

הנאשם שלל אפשרות, כי מסר משהו לדמיטרי.

הנאשם נתבקש להסביר, כיצד נתגלתה טביעת אצבע של דמיטרי על הסמים והשיב, כי אינו יודע.

באמרה זו טען, כי הרכב נושא כתב האישום שייך לרעייתו.

החשוד סירב לחתום על האמרה.

באמרתו החמישית של הנאשם - ת/א6 - מיום 26.10.19, הוטח בו, כי לדברי רעייתו - בנוסף לרכב המרצדס, רכש עוד שני רכב מסוג "סקודה" וכן אופנוע ימאהה ורשם את שלושתם על שמה, ללא ידיעתה. הנאשם השיב, כי אכן רכש את כלי הרכב הללו אך זה לא היה "במכה" אלא הוא רכש רכב אחד מסוג "סקודה", מכר אותו ואז קנה עוד רכב מסוג "סקודה" וגם מכר את האופנוע. לדבריו, הוא נוהג להחליף לרעייתו כלי רכב כי הם בני זוג. לדבריו, רשם את כלי הרכב על שם אשתו כי יש לו "עיקולים".

הנאשם שב והכחיש קשר לסמים שנתפסו.

הנאשם אישר, כי הוא ורעייתו הם היחידים שמשתמשים ברכב המרצדס נושא כתב האישום.

לאחר גביית האמרה - ת/א6 - באותו היום, נערך עימות נוסף בין הנאשם לבין החשוד דמיטרי מורוזוב, בו הטיח החוקר בשניים, כי טביעת האצבע של דמיטרי נתגלתה על הסמים. שני החשודים טענו, כי אין בידיהם להסביר כיצד הגיעה טביעת האצבע לסמים.

בחקירתו הראשית מסר הנאשם, כי כיום עובד ב"שטיפת מכונות" בתל אביב, אך מהתקופה הרלוונטית לכתב האישום היה עצמאי - בעלים של קיוסק וחנות אופניים.

לדבריו, האירוע נושא כתב האישום היה במוצאי יום הכיפורים. אז החליטו הוא והשניים הנוספים שנתפסו ברכב - הילל ואמיר, לנסוע לאילת "לנוח קצת" וזאת לאחר שהנאשם עבר שבוע קשה בעבודתו בחנות האופניים.

אמיר נהג ברכב, הנאשם ישב לידו והילל מאחור. רוב הזמן, היה הנאשם ישן.

לדברי הנאשם, לא זכור לו, שהתחלפו הנהגים בדרך.

הנאשם נשאל, האם היו עצירות בדרך והשיב, כי אינו זוכר, אך בדרך כלל, כשהוא נוסע - אין עצירות. הנאשם גם שלל

את האפשרות שהועלה לרכב נוסע אחר במהלך הנסיעה.

לדברי הנאשם, כשהגיעה המכונית למחסום, היה ישן והתעורר כש"השוטרים עליו". השוטרים "קפצו עליו", תפסו לו את הידיים, אזקו אותו ולקחו את שלושת הנוכחים "לפינה". לא נמסר להם כל הסבר על החשד וגם לא הוצג להם צו. לדברי הנאשם, במהלך החיפוש היה אזוק, על הברכיים, והוא נאזק עוד בתוך הרכב. הילל נלקח לניידת, הנאשם ואמיר עמדו לצד הרכב. השוטרים עשו חיפוש ברכב, "הפכו את כל התיקים" וגם "הפכו את כל האוטו".

אחד השוטרים אמר, שלא נתפס ברכב דבר ושאל אם להמשיך או לא להמשיך, השוטרים שוחחו בצד ואז פתאום שמע הנאשם את אחד השוטרים צועק "בינגו, בינגו" או משהו דומה, הוא ניגש לתא המטען, לבטנה והראה שקית ורודה.

השוטרים לא שאלו את מי מהחשודים, אם הם מבקשים שיהיו עדים לחיפוש.

במהלך החקירה נודע לנאשם, כי נתפסה טביעת אצבע של אדם אחר על עטיפת הסמים, אותו אדם נעצר גם הוא (הכוונה לחשוד דמיטרי מורוזוב) והנאשם התעמת איתו. הנאשם מכיר אותו "מהשכונה", אך אינו מכיר אותו "באמת". תחילה, נאמר לו שמו של אותו חשוד נוסף, ואז סבר, שאינו מכיר אותו, אך אחרי שראה את תמונתו במסך הכיר אותו.

לדברי הנאשם, במהלך החיפוש נתפסו שלושה או ארבעה מכשירי טלפון נייד ברכב. ובלשים שאלו את הנאשם, היכן הטלפון שלו והוא הצביע לכיוון התא בו היו הטלפונים, ששם גם היה מכשיר פתוח עם יישומון "וויז". השוטרים לקחו את כולם. לאחר מכן, בחקירה טענו כי הנאשם אישר שמכשיר טלפון נוסף שלו, אך לדבריו לא התכוון לכך.

בנוגע לרכב, מסר הנאשם, כי הרכב הוא של רעייתו והוא נרשם על שם אמו מסיבות אישיות, לאור חובות בהוצל"פ, אך בפועל שייך הרכב לאשתו.

בחקירתו הנגדית, עומת הנאשם עם העובדה, כי בחקירתו במשטרה טען (ראו ת/5), שלא זיהה את החשוד דמיטרי מורוזוב מהתמונה, אלא רק במהלך העימות, היות שבתמונה נראה דמיטרי "יותר מדי טוב", אך הנאשם עמד על כך, שזיהה את דמיטרי עוד בחקירה ושלאחר שהביט בתמונה אמר, שמכיר את העד מהשכונה.

בהמשך, עומת הנאשם עם תמונה מוקפאת מתוך מצלמת הגוף ת/16, בה נראה עומד לצד אחד הבלשים ומשלב ידיים במהלך החיפוש, ולא יושב על הברכיים אזוק. הנאשם השיב, כי תמונה זו צולמה לאחר שהחיפוש כבר הסתיים. משהוצג לנאשם, כי התמונה האמורה מתעדת אותו דקה אחת לאחר שהוצא מהרכב, השיב כי התובע "מתבלבל". כשהוצג לנאשם הסרטון - ת/16 - עצמו, והתובע הראה לנאשם, כי לא נאזק כלל השיב, כי מבחינתו - כאשר תפס אותו השוטר בידי והוציא אותו מהרכב, הוא רואה בכך שהוא היה "אזוק". כשהוטח בו, כי השוטרים לא תפסו אותו בידי אלא שניות ספורות השיב, כי מבחינתו התכוון לעצם העובדה שהוא תפוס אצל השוטרים. עם זאת, לאחר הצפייה בסרטון הודה הנאשם, שלא היה, בשום שלב, יושב על הרצפה.

כשעומת הנאשם עם כך, שבאמרתו ת/3 טען, שאין בבעלותו עסק כלשהו והדבר סותר את שאמר בחקירתו הראשית, משיב, כי לא אמר שאין לו עסקים אלא אמר, שהעסקים רשומים על שם אשתו. לשאלה, האם הילל עבד בעסק שלו השיב שלא, אבל מדי פעם היה עוזר לו בחנות האופניים וגם הנוסע הנוסף ברכב, אמר, היה עוזר לו מדי פעם, אך באופן רשמי - לא היו עובדים אצלו עם תלוש שכר. לשאלה, האם היה משלם להם על העזרה - סירב הנאשם להשיב. כשהוסבר לו, שעליו להשיב, השיב - שהוא יעיד את מה שהוא חושב לנכון ובהמשך טען, כי אינו זוכר וכי "זה לא מעניין".

הנאשם טען, כי לאשתו יש שלושה עסקים. כשעומת עם כך, שבאמרתו ת/3 טען שחנות האופניים היא של חבר שלו השיב, כי אשתו גם הייתה הבעלים של חנות האופניים וכי היא הייתה "בבעלותו" כלומר בבעלותו ובבעלות אשתו.

הנאשם טען, כי השם "פאקו" - אינו קשור אליו. כשהוצג לו, כי באמרתו - ת/3 - קשר עצמו לשם זה השיב, כי אכן לבנו היה סוס בשם זה, מתוך ארבעה סוסים, אך השם אינו קשור אליו.

הנאשם עמד על כך, כי הרכב נושא כתב האישום - אינו שייך אליו אלא לאשתו. לאחר מכן, לשאלת בית המשפט, טען, כי הוא ורעייתו משתמשים ברכב. משעומת הנאשם עם כך, שבבקשה שהוגשה לבית המשפט בעניין הרכב הסכימו הצדדים, שהרכב היה "בבעלותו, בחזקתו ובשימוש", אישר, כי הרכב היה בשימוש, אך לטענתו - לא היה רק בשימוש. הנאשם אישר, כי אמו אינה יכולה לנהוג ברכב כי אין לה רישיון.

כשנשאל הנאשם, כמה כלי רכב היו בבעלותו ובשימוש בשנת 2019 השיב, שאף רכב לא היה רשום על שמו, אך היו לו רכב או שניים או שלושה. בהמשך, טען הנאשם טענות שונות ומשתנות בנוגע לכלי הרכב, מי רכש, כיצד נרכשו ומדוע נרשמו על שם אחרים וטען, כי הוא רשאי לרשום רכב שהוא קונה על שם מי שהוא רוצה, גם ללא סיבה ספציפית.

כשנשאל לגבי הילל השיב, שהם חברים טובים, "אחים", ואפילו היו ישנים בלילה ביחד. כשנשאל, האם ביקש הילל לחגוג לו יום הולדת בתאריך 31.08.

בנוגע למספר הטלפון בו נתפסו התכתובות - ת/10 א'-ג' - טען הנאשם, כי אין המדובר במכשיר טלפון שלו, הנאשם הכחיש, כי אישר לשוטרים, שמכשיר הטלפון הלז שייך לו. כשהוטח לו, שהילל עצמו אישר, שמדובר בהתכתובות עם הנאשם.

הנאשם אישר, כי כתובתו הרשומה היא רחוב הבושם 60 בתל אביב, אך לדבריו, כמו לגבי כלי הרכב - גם במקרה זה, הכתובת הרשומה אינה הכתובת בה הוא מתגורר, אלא שם גרה חמותו וזוהי כתובת למכתבים בלבד. כשעומת עם כך, שבתכתובות ת/10 א'-ג', קיים אזכור לכתובת זו השיב, כי במקום גרים "הרבה מאוד אנשים" ולהילל יש הרבה חברים משם.

כשהוצגה לנאשם תמונה שהועברה במהלך אותה התכתובות, ובה נראים הוא והילל יושבים בסירה, השיב, כי ייתכן שהילל העביר את התמונה למישהו אחר כדי "להראות אותו" (את הנאשם) או להראות שהוא איתו (עם הנאשם).

כשעומת עם כך, שבהתכתבות מופיעה גם תמונה של רכב ג'יפ, והיא מופיעה ביום בו מכר הנאשם רכב זה, השיב, שהוא מזהה את הרכב כרכב שהיה שלו, אך בנוגע לשאלה - למי נשלחה התמונה או מדוע, יש לפנות להילל.

כשהוצגה לנאשם גם תמונה של רכב סקודה שמופיעה אף היא באותה התכתבות אישר, כי רכב זה היה שלו, ונרשם על שם אשתו או אמו.

כשעומת הנאשם עם כך, שבאותה התכתבות קיים גם צילום של ילדיו (ילדי הנאשם), טען שוב, כי יש לשאול את הילל על כך. כשנאמר לו, שהוא ששלח את התמונה, השיב, כי לא שלח אותה ואין לו גם למה לשלוח את התמונות האלו.

הנאשם נשאל, מתי יצא לדרך במוצאי יום כיפור והשיב, כי היה זה בשעה 00:00, או 01:00 ועד 02:00. אך בהמשך החקירה אישר, כי ייתכן שיצאו עד 03:00.

כשהוצגה לנאשם חליפת הודעות מתאריך 31.08.19 בנוגע ליום הולדתו אישר, כי יום הולדתו חל בתאריך זה, אך הכחיש, כי הקול בהודעה המוקלטת הוא הקול שלו.

כשנחקר הנאשם בנוגע להעברת בעלות באחד מרכבי ה"סקודה" על שם אשתו, העברה שנערכה ביום 12.06.19, והוצגו לו תמונות של הרכב מתוך המסרונים ת/10 א' אישר, לאחר מספר רב של ניסיונות התחמקות, כי המדובר ברכב שלו, אך הכחיש, כי הילל היה מעורב בדרך כלשהי ברכישת רכב זה. כשהוצגו לנאשם תמונות, מהן עולה, כי דאג לפירוק תא המטען בעת רכישת רכב הסקודה, באותם מקומות שפורקו ברכב המרצדס נושא כתב האישום, השיב, כי אינו יודע להסביר זאת.

כשנחקר בנוגע לחיפוש שנערך באותו הרכב בתאריך 07.07.19 ובו נמצא פתק, עליו רשום "60 טבליות MD" טען, כי אינו זוכר אך המשיך לעמוד על כך, כי אינו יודע במה מדובר.

הנאשם הכחיש, כי דיבר עם הילל מהטלפון בו נתפסו ההודעות המתועדות במוצגים ת/10 א' - ג' טרם היציאה לדרך וטען, כי לא היה צריך לדבר איתו, היות שקבעו מראש לנסוע.

כשנשאל הנאשם על החיווי כלפי החשוד דמיטרי מורוזוב במהלך העימות, המתועד במוצגים ת/9 א'-ב' סירב להתייחס ללא שיוצג לו הסרטון. לאחר שהוצג הסרטון (ת/9ב'), השיב, שהחשוד מורוזוב כלל לא הסתכל עליו ולכן "למה שאני אעשה לו לייק?".

לכל אורך חקירת הנאשם, התנהל באופן מיתמם או מתחמק, לעיתים אף סירב כליל להשיב לשאלות, כשבשל כך נדרש היה לשוב ולחזור על שאלות שוב ושוב והחקירה התארכה מאוד.

ע.ה. 2 רס"ר נמרוד גומס שימש כחוקר זירה טכנולוגית במרחב אילת במועד הרלוונטי. באמצעות העד, הוגש המוצג 1/1 - דוח מסכם של חקירת מז"פ בנוגע לאירוע נושא כתב האישום. לדוח מצורפות תמונות מעתקי טביעות אצבע ונאמר בו, כי פותחו טביעות אצבע מתוך הניילון שהיה באחת המעטפות (מעטפה א.ס.14). חקירתו הראשית או הנגדית של העד - לא היו רלוונטיות להכרעה.

ע.ה. 3 פקד ליאור אורן, קצין המודיעין המרחבי, סיפר, בחקירתו הראשית, כי הגיע לזירה במועד האירוע.

העד אישר, כי הוא שהורה לרכז המודיעין ע.ת 9 לדאוג להקמת מחסום.

העד לא זכר, בנוגע למה התייעץ עמו ראש משמרת הסיור - ע.ת 8 - במהלך החיפוש.

העד אישר, כי הוכנסה בקשה לקבלת נתונים למערכת "עין הנץ" בנוגע לרכב המרצדס נושא כתב האישום כחודש ומחצה קודם לאירוע ועד ליום האירוע, כשביום האירוע עצמו התקבל מידע, שהרכב בנסיעה.

העד אישר, כי המידע שהתקבל ביום האירוע כלל את פרטי הרכב בלבד ולא הייתה בו התייחסות לזהות הנוסעים ברכב או חשד, שברכב מובילים סמים.

בחקירתו הנגדית, דייק העד, כי הידיעות בנוגע לסמים הגיעו כחודש ומחצה לפני האירוע נושא כתב האישום, אך טען, כי מדובר במידע שהגיע "זה מקרוב" מבחינה מודיעינית.

בחקירתו החוזרת, התבקש העד להגדיר את המושג "זה מקרוב" והשיב, כי מדובר ב- 24 שעות.

בסופו של דבר, לשאלת בית המשפט, אישר העד, כי המידע בנוגע לחשד לסחר בסמים התקבל בתאריך 07.10.19 ואילו ביום 10.10.19 - יום האירוע - התקבל רק החיווי ממערכת "עין הנץ", שרכבו של הנאשם - בתנועה.

לשאלת בית המשפט - מדוע לא פנתה היחידה החוקרת לבית המשפט לקבלת צו מעצר או צו חיפוש כבר על סמך המידע המוקדם, השיב, כי לא היה ידוע באיזה רכב יגיע הנאשם, כאשר מחליף בין מספר כלי רכב, היות שהיו תלויים באינדיקציה מודיעינית.

עד כאן ראיות ההגנה

בנוסף לראיות, שהוגשו מטעם הצדדים, אישרה התביעה בדיון מיום 25.04.21 (עמ' ש' 4-1), כי: "אין מחלוקת שבתיק נמצאה טביעת אצבע של אדם בשם דמיטרי מורוזוב על אחת האריזות, א.ס.14, זה לא במחלוקת".

טענות הצדדים

התביעה טענה, כי בכל הנוגע להחזקת הסמים המסוכנים - יש לייחס אותה לנאשם מכוח "חזקת המקום" - הקיימת בדין. לטענת התביעה, הנאשם הוא הבעלים של הרכב נושא כתב האישום, בעולם המעשה; הנסיעה לאילת הייתה ביוזמתו; הסמים היו במקום נסתר ברכב אשר "ברגיל" רק למחזיק בו יש גישה אליו (והוכח בנוגע לרכב אחר - רכב "הסקודה" - שהנאשם דאג לפירוק דופק תא המטען באופן דומה); שוויים הרב של הסמים אינו מאפשר הנחה, כי מאן דהוא אחר השאיר אותם שם; הנאשם לא מסר הסבר אחר להימצאותם; ההגנה ויתרה על העדתו של החשוד דמיטרי מורוזוב, שטביעת האצבע שלו נמצאה על הסמים. לטענת התביעה - על הרשויות להפעיל "שיקול דעת והיגיון סביר". "מירב הזיקות" בנוגע להחזקת הסמים מצביעות לכיוון הנאשם ואילו הזיקה לחשוד דמיטרי מורוזוב - חלשה יותר ונסמכת על טביעת אצבע בודדת.

התביעה הפנתה לסתירות ולשקרים רבים, לשיטתה, מצדו של הנאשם בתחומים רבים ושונים אשר, לשיטתם - מגיעים לרמה כזו "עד כדי שהופכים לראייה עצמאית המחזקת את מכלול ראיות התביעה".

אשר לשאלת חוקיות החיפוש נטען, כי רק הרכבתן של שתי הידיות - המידע מיום 07.10.19, כי הנאשם מתעתד להגיע לאילת עם סמים, ביחד עם המידע מיום האירוע, כי הנאשם בדרכו לאילת - הביאה לייצור "תובנה מודיעינית", שהיוותה יסוד סביר לחשד, כי הנאשם מחזיק סמים ברכב.

עוד נטען, כי חיפוש על פי פקודת הסמים המסוכנים בכלי רכב - אינו דורש חשד סביר ושוטר מוסמך לעורכו ללא צו.

כן נטען, כי לצורך חיפוש ברכב לא קבע המחוקק דרישה של מידיות החשד.

לחילופין, טענה התביעה, כי גם אם ימצא בית המשפט פגם בחיפוש - במקרה דנן, אין המדובר "בכשל מהותי" ולא יהיה בכך כדי להביא לפסילת הראיות, שנתפסו באותו חיפוש.

התביעה עתרה להרשיע את הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

ההגנה טענה, כי דרך המלך לעריכת חיפוש, לרבות חיפוש ברכב, היא על פי צו וכי אין לקבל עמדתה הפרשנית של התביעה, לפיה ניתן יהיה להתיר חיפוש כזה ללא חשד סביר.

ההגנה טענה, כי אף עם פקודת הסמים המסוכנים מאפשרת עריכת חיפוש ברכב לצורך קיום הוראותיה - יש לפרש הוראת חיקוק זו כך שכוללת גם דרישה לקיומו של חשד סביר.

ההגנה טענה, כי חיפוש ללא צו שיפוטי ניתן לערוך רק על סמך מידע שהתקבל "זה מקרוב" כשההלכה שנקבעה בבית המשפט העליון קובעת, כי המדובר בחשד שהתעורר בזמן האירוע ממש או מספר שעות קודם לכן וכי בכל מקרה משך הזמן אינו נמדד בימים אלא בשעות.

ההגנה טענה עוד, כי החיפוש נערך ללא עדים וגם ללא הסכמה מדעת של הנאשם.

ההגנה טענה, כי בהתאם לדוקטרינת "הפסילה הפסיקתית", יש לפסול את הראיות, שנאספו בחיפוש בלתי חוקי זה. זאת, היות שהמדובר בפגמים משמעותיים של אי חוקיות ומתוך שיקולים של עשיית הצדק "במובנה הרחב". ההגנה טענה, כי אין ליתן משקל מכריע, לענין זה, לשאלת חומרת העבירה.

ההגנה טענה עוד לאכיפה בררנית בין עניינו של הנאשם לבין מעורבים נוספים בפרשה - הן שני הנוכחים הנוספים ברכב והן דמיטרי מורוזוב, שטביעת האצבע שלו נתפסה על הנילון העוטף את הסמים, כשלא ניתן כל הסבר לענין זה.

ההגנה טענה, כי הסמים נתפסו מוסלקים במקום שאינו נראה לעין.

ההגנה טענה, כי התנהלות היחידה החוקרת והתביעה במקרה דנן מקימה טענה של "הגנה מן הצדק".

ההגנה טענה למחדלי החקירה שונים, בין היתר - כי לא נלקחו טביעות אצבע נוספות מאזור תא המטען; לא נחקר הבעלים הקודם של הרכב.

לאור כל האמור - עותרת ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירה.

התביעה הגישה הסתייגות לשני סעיפים מתוך סיכומי ההגנה. התביעה טוענת, כי אין בסיס ראיתי לחשדות שהועלו בסיכומים נגד הבעלים הקודם של הרכב נושא כתב האישום; כמו כן, כי לא הייתה עליה החובה, להסכים על הגשת מסמכים ללא עורכיהם (הכוונה, בעיקר, למסמכים הנוגעים לחשוד הנוסף בפרשה - דמיטרי מורוזוב).

ההגנה הגיבה לטענות באיחור רב. לטענת ההגנה, עולה מרשימת המפגשים עם משטרת ישראל הקשורה לרכב נושא כתב האישום (ת/13א) כי לבעלים הקודם היה מפגש עם המשטרה.

עוד הפנתה ההגנה למקרה בו הטעתה התביעה, לשיטתה את בית המשפט בכל הנוגע ל- ע.ת.5 אשר תחילה נטען, כי היה נוכח בעת צילום הסמים שנתפסו ולאחר מכן הוברר, כי לא כך הדבר.

דין והכרעה

למעשה, היסוד העובדתי בכל הנוגע לאירוע נושא כתב האישום כמעט שאינו נתון במחלוקת: הנאשם, יחד עם שניים אחרים, יצאו ממרכז הארץ, בשעת לילה מאוחרת, לכיוון העיר אילת, ברכב שאמנם רשום על שם אם הנאשם, אך מוסכם על הכל, כי הנאשם נוהג לעשות בו שימוש, כשבתא המטען של הרכב - מוסלקים סמים מסוכנים מסוגים שונים, כמפורט בכתב האישום.

השאלות המרכזיות העומדות לדיון הן שתיים: האחת - הוכחת היסוד הנפשי, כלומר - מודעתו של הנאשם לכך, כי מחזיק בסמים מסוכנים ברכבו.

השניה - האם הוכחו פגמים בהתנהלות היחידה החוקרת וכן בהתנהלותה של התביעה הכללית, המצדיקים ביטול כתב האישום או זיכוי הנאשם, כשהטענות הרלוונטיות, בהקשר זה, הן, כי החיפוש ברכב נערך שלא כדין; וכי הנאשם הופלה אל מול אחרים - החשוד דמיטרי מורוזוב - שטביעת אצבע נמצאה על עטיפת הסם, וכן שני חבריו של הנאשם, שהיו נוכחים ברכב עמו.

אשר להוכחת מודעתו של הנאשם להחזקת הסמים המסוכנים - לא הוצגה ראייה ישירה וממוקדת, המבססת את מודעתו של הנאשם להמצאות הסמים ברכב. ברם, עלה בידי התביעה הכללית להציג ראיות נסיבתיות, למכביר, בנוגע לכך: התביעה הוכיחה, כי הרכב נושא כתב האישום, חרף היותו רשם על שם אם הנאשם - נרכש על ידו, מספר חודשים טרם האירוע נושא כתב האישום. יצוין, כי לאם הנאשם, אין כלל רשיון נהיגה; כי הנאשם עצמו נתפס, בעצמו, נוהג ברכב זה; כי הנאשם אף הודה, בחקירתו בבית המשפט, כי משתמש ברכב זה, אלא שטען, כי גם רעייתו משתמשת בו. לענין זה - לא עלה בידי ההגנה להציג כל ראייה - אפילו מסרון כלשהו בין הנאשם לבין רעייתו, כי השתמשה ברכב ביום מסוים. לאור שינויי הגרסאות התכופים מצד הנאשם; אי מתן הסבר (ולמעשה אי מתן תשובות כלל) לשאלות בדבר הקשר בין רעייתו לבין הרכב - מוצא בית המשפט לקבוע, כממצא עובדתי, כי הרכב היה, באופן קבוע, בחזקתו ובשליטתו הבלעדית של הנאשם.

במצב דברים זה, קמה חזקה, כי הנאשם מודע לתכולת הרכב, ובין היתר, גם לכך, שהרכב מכיל סמים מסוכנים. חזקה זו ידועה כ"חזקת המקום". ראו, לענין זה, פרופ' י' קדמי **על פקודת הסמים המסוכנים - הדין בראי הפסיקה**, מהדורה מעודכנת, תשס"ז - 2007 (להלן: "**קדמי - סמים**"), ע' 123. חזקה זו מעבירה הנטל על הנאשם ליתן הסבר להימצאות הסמים.

העובדה, כי נתפסה ברכב, כמות נכבדה של סמים, בשווי רב (בין היתר, יותר מ- 25 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין) וכי נתפסו סמים מסוכנים מסוגים שונים - קוקאין, LSD, MDMA - מחזקת באופן משמעותי את אותה חזקה, שכן במצב דברים כזה, ניתן לומר, כי הסיכוי, ש"נשכח" ברכב סם כלשהו, או שהסמים הגיעו לרכב ללא ידיעת הנאשם - הוא אפסי.

הנאשם וחבריו יצאו לדרך בשעת לילה מאוחרת, שאינה שגרתית, בצאת צום הכיפורים. טענת הנאשם, כי התכוון לנפוש באילת ביחד עם חבריו - נותרה חסרת כל בסיס ראייתי, לאחר שלא עלה בידי הנאשם להציג הזמנה למלון כלשהו ואף לא יכול היה למסור פרטים - היכן מתכוון לשהות. יציאה לדרך בשעה שאינה שגרתית ומסירת גרסה שאינה סבירה ואינה

תואמת את ניסיון החיים - יש בהן כדי לחזק גם כן את החזקה.ראו **קדמי - סמים, ע' 127 - 128**.

הנאשם הוא שהוביל את הנסיעה, כשחבריו הנוסעים עמו ברכב, הצטרפו אליו. לא נטען מפי הנאשם, כי השליטה ברכב הועברה למאן שהוא בכלל, ובוודאי לא, למשך זמן כזה שיאפשר הסלקת הסם.

נושא הסמים המסוכנים אינו זר לנאשם, כשעלה בידי התביעה להציג ראיות ברורות ומשכנעות לכך, שהנאשם מצוי בעולם זה, ובין היתר - ההתכתבויות בינו לבין הנוסע הנוסף - הילל עיוטי, המתועדות במוצגים ת/10א' - ג'. נסיונו של הנאשם להרחיק עצמו ממכשיר ה"אייפון", דרכו נערכה התכתבות זו, חרף כך שהודה, בזמן החיפוש, כי המדובר במכשיר טלפון שלו - יש בה כדי לחזק עוד יותר את מודעתו. בחינת תוכן ההתכתבויות והאזנה להודעות אינה מותרת מקום לספק, כי מכשיר טלפון זה משויך לנאשם (בין היתר, מכיל הודעות הקשורות ליום הולדתו של הנאשם; לכלי רכב נוספים שנרכשו על ידו; לאותה נסיעה לאילת; צילום רכב, שלאחר חקירה מאומצת הודה הנאשם, בבית המשפט כי היה ברשותו). כך שנסיון הנאשם לטעון, כי מכשיר הטלפון אינו שלו מהווה שקר של ממש וככזה, בהתאם לפסיקה הנוהגת (לאחר שהתפתחה הפסיקה בשנים האחרונות) - ניתן לראות בו כתוספת ראיתית מסוג סיוע לראיות התביעה. ראו, לענין זה, **פרופ' י' קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009 (להלן: "קדמי - ראיות")**, חלק ראשון ע' 298 - 305.

עוד ראו, דברי השופט מ' חשין בע"פ 231/92 **אבו סלאח נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(2) 736:

למעלה מן הצורך, ושלא במישרין לעניננו, נוסיף ונאמר זאת: הכל יסכימו כי שקרי נאשם עשויים לחזק את גירסת התביעה "מבחינה איכותית" ... ו"הנטייה הגוברת היא לקבוע, כי שקרים עשויים לשמש גם סיוע..."

כן, ראו ע"פ 409/89 **מדינת ישראל נ' רוימי (פורסם במאגרים)**:

שקרים של נאשם, הם בלבד, אינם יכולים לשמש בסיס עצמאי להרשעה; שקריו של נאשם יכולים לשמש לערעור מהימנותו או כראיה מחזקת המצטרפת לשאר ראיות התביעה. שקרים אשר נתבדו יכולים לחזק את הוכחות התביעה מבחינה איכותית אולם לא להוסיף עליהם מבחינת הכמות.

לענין זה, גם נסיונות הנאשם להרחיק את עצמו מהרכב בו נתפסו הסמים - כמו גם ממספר כלי רכב נוספים שרכש, בתקופה האחרונה, כשלא היה בידו ליתן הסבר למקורות הכספיים לרכישתם וכולם נרשמו על שם אחרים - מהווים שקרים, המסבכים את הנאשם ומחזקים את הראיות נגדו.

אכן, מוסכם על הצדדים, כי על ניילון שעטף את אחת מחבילות הסמים - נתפסה טביעת אצבע של אחר. אותו אחר, הגם שנחקר במשטרה - לא זומן לעדות על ידי מי מהצדדים. גם בנוגע לאותו אחר - ניסה הנאשם, בחקירתו במשטרה, ולטעון, כי אינו מכיר אותו, ובעימותים - ת/8 - ת/9 - שינה גרסתו וטען, כי מכיר את אותו חשוד "מהשכונה". אך במהלך

תרגיל חקירה, במסגרתו נותרו השניים לבד במהלך העימות - סימן הנאשם, כפי שמופיע בסרטון ת/9ב', אגודל זקור לכיוונו של החשוד הנוסף, לאחר שהלה שלל קשר עם הנאשם בנוגע לסמים ואימת את גרסת הנאשם, כי השניים מכירים מה"שכונה" בלבד. סימון זה, שחזר על עצמו פעמיים, כשבפעם הראשונה (מונה 18:51:55) - לא היה ברור לנאשם, אם הבחין בו דמטרי ולכן חזר עליו שוב (מונה 18:52:00) ביחד עם ניד ראש ותוך וידוא, שדמטרי שת לבו אליו. הדבר מצביע בבירור על כך, כי אין המדובר בסימון מקרי וכי הקשר בין השניים לבין הסמים שנתפסו אינו מתמצה במה שהוצג על ידם וכי הנאשם אינו דובר אמת אף בסוגיה זו. כשנתבקש הנאשם להסביר סימון זה - הכחיש אותו וטען, כי החשוד הנוסף לא הסתכל עליו כלל. לכך אין כל חשיבות, שהרי השאלה היא - בנוגע למודעותו של הנאשם. אשר לעצם המצאות טביעת האצבע - בית המשפט אינו מוצא, כי יש בכך לפגוע בעוצמת הראיות שהוכחו בנוגע לנאשם. סם מסוכן עשוי לעבור מספר "ידיים" וכך קורה דרך שבעולם, כי עובר מספק לספק ועד לצרכן הקצה. יתכן גם, שאותו חשוד נוסף סייע באריזת הסמים. משענין זה לא בורר (וכאמור, אף אחד מהצדדים לא ביקש לזמן את אותו חשוד לחקירה בבית המשפט) - אין בכך כדי לחזק או להחליש את הראיות כלפי הנאשם.

לכל אלה יש להוסיף, את התנהגותו של הנאשם, הן בחקירה במשטרה והן בבית המשפט, כשענה על שאלות באופן סלקטיבי; נמנע, במכוון, למסור פרטים על הכנסותיו, על מקור המימון לכלי הרכב שהוחזקו על ידו; על הסיבה לכך, שכלי הרכב נרשמו על ידי אחרים; על בעלותו ב"עסקים" שהוחזקו על ידו, לטענתו - כשעד לסיום ההליך לא הוברר, האם הנאשם הוא הבעלים או העובד באותם עסקים; על העסקת שני הנוסעים הנוספים, ששהו עם הנאשם ברכב, בבתי העסק שלו; על הקשר בינו לבין אותם נוסעים נוספים.

התמונה העולה מכלל חקירותיו של הנאשם היא של מי שחומק ממתן תשובות ואף מנסה להטעות את גורמי החקירה ואת בית המשפט באופן מכוון ומניפולטיבי. זו אינה הדרך בה היה נוהג מי שזועק לחפותו.

למעשה - עד לסיום שמיעת הראיות - לא העלה הנאשם טענה או סברה כלשהי, כיצד הגיעו הסמים לרכבו. לא טען כי אחד הנוסעים הוא שהניח אותם ברכב; לא טען כי החשוד הנוסף - דמיטרי מורוזוב - אחראי להימצאותם; לא טען, כי הושתלו במקום. כלל הטענות, שהועלו בסיכומים, לענין זה, הן ספקולציות בלבד - שלא הונח להן כל בסיס ראיתי.

הדין מאפשר הרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות, כל עוד המדובר במסקנה הגיונית העולה מהנסיבות, שהוכחו בראיות הישירות וכל עוד אין בנמצא מסקנה סבירה אחרת. ראו "**קדמי - ראיות**", חלק שני, ע' 790 - 793.

במקרה דנן - לא הוצגה תזה אחרת כלשהי, העשויה להסביר את הימצאות הסמים המסוכנים, מסוגים שונים, בשווי כה רב, מוסלקים ברכבו של הנאשם, בנסיעה באישון לילה לעיר אילת ללא כתובת לשהות בה. מכלול הראיות אינן מותירות אפשרות למסקנה אחרת, זולת, כי הנאשם היה מודע להימצאותם של הסמים המסוכנים ברכב, וכי זו הייתה מטרת הנסיעה.

התביעה הפנתה גם לראיות נוספות, במטרה להוכיח, כי הנאשם עוסק בתחום הסחר בסמים מסוכנים. כך למשל, העובדה, כי בעבר נתפס הנאשם, ברכב אחר שגם הוא שייך לו (רשום על שם אשתו), ובו פתק עליו נרשם: "MD - 60"

(ראו ת/10ג). כלל התנהלותו של הנאשם, לרבות החלפת כלי הרכב; החזקת מספר מכשירי טלפון וכרטיסי "סים" שונים ברכב; החזקה של מספר עסקים וכלי רכב ללא מקורות הכנסה מדווחים, כשהנאשם מאשר, הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט כי נתון בחובות משמעותיים לגורמים שונים, עד כדי כך, שאינו יכול לפתוח חשבון או להחזיק רכב על שמו - אכן מקימים חשד כבד, כי הנאשם עוסק, באופן קבוע, בתחום הסחר בסמים מסוכנים. החשד זה אינו תחליף לראיות וכלל הפרטים האלה - אינם נדרשים לצורך הכרעה, בנוגע למודעתו של הנאשם לעצם החזקת הסמים כמפורט בכתב האישום ועל כן - הן להמצאות הפתק הנ"ל והן ליתר הפרטים בפסקה זו - לא ינתן משקל לצורך הכרעה הנוגעת לעבירה נושא כתב האישום.

אמור מעתה - חזקת המקום, ביחד עם הראיות הנסיבתיות - יש בהן כדי לבסס מודעותו של הנאשם להובלת הסמים, ברמת הראיה הנדרשת לצורך הרשעה בפלילים, כלומר - מעבר לכל ספק סביר. "ספק סביר" - אינו כל ספק שהוא. תמיד ניתן לעלות ספקולציות, כגון, כפי שטענה ההגנה (אם כי בחצי פה), כי יתכן שהסמים נותרו ברכב מהבעלים הקודמים. מהראיות שהוצגו עלה, כי הרכב נרכש מחברה העוסקת בסחר במכוניות ("יורוקאר") והטענה, שהבעלים הקודמים, שמכר את הרכב לאותה חברה, הותיר בה סמים מסוכנים בהיקף, במגוון ובשווי כה רב, כשהם לא נתגלו - לא על ידי אותה חברה ולא על ידי הנאשם במשך כמה חודשים של שימוש ברכב - אינה סבירה ואינה הגיונית. כמו יתר הטענות - אין לה בסיס ראיתי כלשהו ואין בה כדי להקים ספק סביר.

אשר לטענה, בדבר קבילות תוצאי החיפוש, שנערך ברכב: עולה מהראיות שנשמעו, כי החיפוש ברכב נערך שלא על בסיס צו שיפוטי. מעדותו של קצין המודיעין ע.ה.3 הוברר כי, לפני כחודש ומחצה הגיע למשטרת ישראל מידע, שהנאשם עוסק בתחום הסחר בסמים ומידע זה הוסיף והצטבר עד אשר, כ- 72 שעות טרם האירוע, הגיע מידע, כי הנאשם מתעתד לנסוע לעיר אילת כשמוביל סמים מסוכנים. ביום האירוע עצמו, נתקבלה אינדיקציה ממערכת "עין הנץ" (מערכת מצלמות העוקבת על כלי רכב בכבישים בין עירוניים) - כי הנאשם החל בנסיעה לכיוון העיר אילת.

בית המשפט מקבל טענת התביעה, בהקשר זה, כי גיבושו הסופי של המידע המודיעיני למכלול אחד, המצדיק תגובה במישור המעשה - אירע רק לאחר קבלת האינדיקציה על תחילת התנועה ביום האירוע ובנסיבות אלה, ניתן לראות בחיפוש שנערך כמבוסס על מידע מודיעיני שנתקבל "זה מקרוב", בהתאם לדרישות הדין.

ברם, אין צורך להידרש לכך, שכן - בכל הנוגע לחיפוש ברכב אחר סמים מסוכנים, קיימת הוראת דין ספציפית - סעיף 28(ב)(1) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג - 1973 (להלן: "**הפקודה**"). סעיף זה מאפשר עריכת החיפוש ברכב ללא צו - "אם החיפוש דרוש לצורך קיום הוראות פקודה זו".

בסעיף זה גם חלופות נוספות, כולן מאפשרות חיפוש אחר סמים מסוכנים ללא צו - בין היתר, כשאדם מגיע לשדה תעופה; למקום בו נתונים עצירים במשמורת; ועוד.

במקרה אשר נוגע לחלופה אחרת המנויה באותו סעיף - חיפוש על גופו של אדם ובמטען שמחזיק כאשר נכנס לשדה תעופה - דן בית המשפט העליון באופן הפעלת סמכות החיפוש בהתאם לסעיף זה ונקבע:

...על דרך הכלל, חיפוש על גופו של אדם ובכליו ללא צו שיפוטי, מותנה בקיומו של חשד סביר לכך שאותו אדם מחזיק בחפץ שהחזקתו אסורה או שהוא מושאל חיפוש על ידי המשטרה...

חשד סביר מעין זה עשוי להתקיים רק כאשר קיים חשד קונקרטי ואובייקטיבי על יסוד נסיבות חיצוניות כלפי האדם עליו מבוצע החיפוש כי הוא עלול לעבור עבירה או להחזיק חפץ שהחזקתו אסורה, וזאת לנוכח התנהגותו של אותו אדם...

אולם, לכלל שלפיו חיפוש ייעשה רק בהתקיים חשד סביר כאמור, נקבעו בחוק חריגים צרים ומפורשים, אשר נועדו לסייע לרשויות האכיפה לסכל פעילות עבריינית מועדת. כך למשל, קבע המחוקק כי בנסיבות מסוימות רשאי סוהר או שוטר שקיבל למשמורתו אסיר או עצור לערוך חיפוש על גופו, אף בהיעדר חשד סביר...

נוסף על כך, קיימים סעיפי חוק המתירים לבצע חיפוש על גופו של כל אדם הנמצא במקום מסוים או בכלי תחבורה שברשותו, ובלבד שהחיפוש נועד להשיג מטרה שצוינה באופן מפורש בחוק.

כך למשל, סוהר רשאי לערוך חיפוש על גופו של אדם המבקר בבית הסוהר "לצורך גילוי חפצים אסורים" (סעיף 95 לפקודת בתי הסוהר); שוטר, חייל מוסמך או מאבטח רשאים לערוך חיפוש "על גופו של אדם, בכלי תחבורה, במטען, בטובין אחרים - בעת כניסה לנמל, לבנין או למקום מגורר" וכן במקומות נוספים שהוגדרו - ובלבד שהדבר נחוץ "לשם שמירה על ביטחון הציבור" (סעיף 3(א) לחוק השמירה על ביטחון הציבור).

המקרה שלפנינו עוסק בדוגמה נוספת לחריג מסוג אחרון זה: סמכות שוטר לערוך חיפוש על גופו של אדם אגב כניסתו לשדה תעופה ובעת שהייתו שם "אם החיפוש דרוש לצורך קיום הוראות" פקודת הסמים, וכן אם הוא סבור כי החיפוש דרוש "כדי לשמור על בטחון הציבור", לפי חוק הטיס.

כפי שהדברים באו לידי ביטוי בדברי ההסבר להצעת החוק שבמסגרתה נחקק סעיף 28(ב)(3) לפקודת הסמים, סמכות החיפוש האמורה בשדה התעופה הוקנתה למשטרת ישראל על רקע קשיים שבהם היא נתקלה בסיכול הברחות סמים לישראל ובחשיפתן:

"מוצע לתת בידי המשטרה כלי עזר להגברת יעילות פעולתה במלחמתה בנגע הסמים, ופועל יוצא מהקשיים שבהם היא נתקלת במלחמתה לחשיפת מבריחי סמים וסוחרי סמים ולאיסוף ראיות נגדם. בין השאר מכבידות בהקשר זה הוראות החוק הקיים המסדירות את החיפוש. עיקר הקושי מתגלה בתחנת הגבול, שבהן מתמקדת הלוחמה בהברחה [...] פעילות יעילה של המשטרה מחייבת עריכת חיפוש פתע בשדות תעופה ובנמלים שלא על בסיס קיומו של חשד סביר בלב המחפש שנעברה עבירה" (דברי ההסבר להצעת חוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים (מס' 3), התשמ"ח-1988, ה"ח 1893, עמ' 242, 243).

אין חולק אפוא כי במסגרת פקודת הסמים ביקש המחוקק לקבוע סמכות רחבה מהרגיל לביצוע חיפוש על גופו של אדם בשדה התעופה, לשם חשיפת הברחות סמים וסיכולן. אולם, השאלה הפרשנית המתעוררת לפתחנו עניינה בהיקף סמכות זו ובאופן יישומה הראוי. לסוגיה זו אדרש להלן.

ראו רע"פ 3199/20 זייצב נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים - 2021 - להלן: "פרשת זייצב").

אם כן, מצא המחוקק לקבוע, בסעיף 28 לפקודה, סמכות חיפוש מיוחדת לגילוי עבירות סמים, ללא חיוב היחידה החוקרת להצטייד בצו שיפוטי ואף ללא דרישה של חשד סביר או דרישות נוספות הקיימות בדין, כגון מידתיות החשד או חומרת העבירה אליה נוגע החשד (ברגיל ניתן לערוך חיפוש ללא צו רק בגין חשד לעבירה מסוג פשע אך בעבירות סמים - אין בנמצא הגבלה כזו - ראו "קדמי - סמים", ע' 284).

בית המשפט העליון אף קבע, בפרשת זייצב הנ"ל - כי הקביעות בנוגע לחיפוש על גופו של אדם במעברי גבול וכן חיפוש ברכבו בהתאם לפקודה - זהות - ראו סעיף 10 לפסק הדין.

בהמשך פסק הדין, מוצא בית המשפט העליון לקבוע כי עצם הפטור מדרישת החשד הסביר או מהדרישה להוציא צו חיפוש - אין בו כדי להצדיק הפעלת הסמכות האמורה באופן שרירותי או אקראי או תוך תיוג פסול, אלא נדרשת "תשתית עובדתית מינימלית המלמדת על קשר רציונלי בין לבין נחיצות החיפוש" (פרשת זייצב, סעיף 16 לפסק הדין).

אם ניישם את ההלכה שנקבעה על המקרה דנן - הרי, קשה לחלוק על כך, שהייתה בידי היחידה החוקרת תשתית עובדתית המלמדת על נחיצות החיפוש: היה מידע על כוונתו של הנאשם להביא סמים מסוכנים לעיר אילת וכן היה מידע קונקרטי על כך, שהנאשם יצא לדרך. בנסיבות האמורות - היה בידי היחידה החוקרת לערוך חיפוש ללא צו ומכאן - שאין פסול ראייתי בממצאים שנתגלו בחיפוש.

ההגנה טענה, גם, כי החיפוש נערך ללא עדים, או באופן שהנאשם לא יכול היה להבחין, מה נתפס בו. ראשית, סמכות החיפוש המיוחדת שבסעיף 28 לפקודה - אינה דורשת קיומם של עדים לחיפוש, וזאת להבדיל מסמכות החיפוש הכללית, כפי המפורט בפרק השלישי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט - 1969. שנית, גם אם תמצה לומר, כי נדרשים עדים לחיפוש זה - הרי טענת הנאשם נשללת פוזיטיבית מצפיה בתייעוד החזותי של ראש משמרת הסיור ע.ת. 8 (ת/16). לענין זה, בתחילה טען הנאשם כי נאזק עוד בזמן שהותו ברכב; הוצא מהרכב והושם כשהוא יושב על הברכיים, באופן שאינו יכול כלל לראות מה קורה. ברם, מהתייעוד החזותי עולה, כי הנאשם לא נאזק כלל; לא ישב, אלא עמד באופן חפשי לצד השוטרים. יצוין, כי גם כאן המדובר בשקר שמטרתו להרחיק הנאשם מהסמים שנתפסו ולפתוח פתח לטענות כאלה או אחרות בדבר אופן הגעת הסמים לרכב וגם שקר זה פוגע קשות במהימנות הנאשם ומחזק את ראיות התביעה באשר למודעותו להחזקת הסמים. מכל מקום, הנאשם - ושני הנוסעים הנוספים ברכב - היו כולם עדים לחיפוש ומכאן - שלא נמצא דופי בפעולת היחידה החוקרת גם בנוגע להפעלת סמכות זו.

מעבר לנדרש ייאמר, כי גם אם נפל דופי כלשהו באופן עריכת החיפוש (כאמור - בית המשפט אינו מוצא, כי כך אירע) - הרי סמכות בית המשפט לפסול ראייה עקב כך אינה מופעלת באופן אוטומטי, אלא נתונה לשיקול דעת, כאשר במקרה דנן, לנוכח כמות הסמים שנתפסו; טיב הפעילות העבריינית שהייתה, לכאורה, מאורגנת ומתוכננת - אין הכרח, כי בית המשפט היה מורה על פסילת הממצאים שנתפסו כראיה ולענין זה ראו ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (פורסם במאגרים).

אשר לטענה בדבר אפליה הנאשם אל מול אחרים: ראשית, יצוין, כי הנאשם עצמו לא טען - לא בחקירת המשטרה ואף לא בבית המשפט, כי הסמים המסוכנים הוחזקו על ידי החשוד דמיטרי מורוזוב או על ידי מי מהנוסעים האחרים ברכב. ההפך הוא הנכון - בעימותים שנערכו (ת/א' - ב' ו- ת/א' - ב') נמנע הנאשם מלספק הסבר כלשהו, ולו בדרך של סברה, לשאלה, כיצד הגיע טביעת אצבע של החשוד דמיטרי מורוזוב לעטיפת הסמים. כך שלנאשם הייתה ידועה עובדה זו, ובזמן אמת - הוא לא מצא בה כחזו, העשויה להשליך על החשדות כלפיו או על אשמתו. והלא, אם הנאשם לא היה קשור כלל לסמים, צפוי היה שיעזק - "הנה, יש לכם אדם שטביעת האצבע שלו על הסמים, הסמים בוודאי שלו או לפחות קשורים אליו תחקרו ענין זה" אך מעבר לחיווי "לליק" לחשוד מורוזוב - לא אמר הנאשם דבר.

מכל מקום, מקבל בית המשפט את עמדת התביעה הכללית, כי הראיות שנאספו - הן בנוגע לחשוד דמיטרי מורוזוב והן בנוגע לשני הנוסעים הנוספים ברכב, לא הקימו סיכוי סביר להרשעתם בדין ולכן ההחלטה, שלא להגיש נגדם כתב אישום - היא סבירה. אשר לחשוד מורוזוב - נמצאה טביעת אצבע בודדת על ניילון שעטף את אחת מחבילות הסמים ולא נאסף כל ממצא אחר, הקושר אותו לאירוע נושא כתב האישום, כשכאמור - איש מהמעורבים, לרבות הנאשם, לא טען ולא ניסה לטעון - כי יש לו קשר כלשהו לסמים. ברי, כי הימצאות טביעת האצבע, ביחד עם התנהגות הנאשם בעימות המתועד במוצגים ת/א' - ב' - היה בהם כדי להקים חשד, אפילו חשד כבד, לכך, שאותו דמיטרי מורוזוב היווה חוליה מסוימת בשרשרת הספקת הסמים, אך עד כמה שהחשד כבד - לא הגיעו הראיות למשקל כזה, המאפשר הגשת אישום.

אשר לנוסעים הנוספים ברכב - בהעדר טענה מצדו של הנאשם או מצד מאן דהוא אחר - כי היו מודעים להחזקת הסמים ברכב; כשהרכב אינו שייך להם ולא היה בשליטתם; כשהסמים היו מוסלקים בדופן תא המטען, באופן שאינו נראה לעין - הרי על אף קיומו של חשד כבד גם כלפיהם, חשד הנלמד מעצם העובדה, שהצטרפו אל הנאשם לנסיעה לילית, ללא כתובת שהות באילת וכן מתוך המוצגים ת/א' - ג', המלמדים על כך, שהנאשם והליל עיוטי נדברו ביניהם בנושאים הקשורים בעולם הסמים - שוב, אין המדובר בראיות המקימות סיכוי סביר להרשעה.

מכל המקובץ עולה, כי אי הגשת כתב אישום נגד יתר המעורבים - אינו מבסס טענת הנאשם באשר לאפלייתו אל מול אותם מעורבים, אלא המדובר באבחנה מותרת.

ההגנה העלתה טענה כללית נוספת של "הגנה מן הצדק", שבוססה הן במה שתואר על ידה כ"מחדלי חקירה" והן בהתנהלות התביעה אשר, לטענתה, הסתירה ראיות והטעתה את בית המשפט.

בכל הנוגע ל"מחדלי החקירה" - כפי שכבר נפסק לא פעם, אין בנמצא חקירה, שהיא מושלמת. תמיד ניתן לטעון, כי היתה עוד פעולה כלשהי שניתן היה לבצע, כמו בדיקות נוספות של טביעות אצבע בתא המטען; חקירת בעלי הרכב הקודמים; או התקשרות למי שנחשד להיות צרכני סמים פוטנציאליים כפי שעולה מהתכתובות המתועדות במוצגים ת/א' - ג'. ברם, החקירה, במקרה דנן, הצטמצמה לעצם החזקת הסמים נושא כתב האישום, כשהיחידה החוקרת לא מצאה תוחלת בהרחבתה כלפי רוכשי סם פוטנציאליים. מתוך זאת - נגזרו גם פעולות החקירה. לאחר שמיעת מכלול הראיות - לא מצא בית המשפט, כי היה בידי ההגנה להצביע על מחדלי חקירה משמעותיים, כלומר - פעולות שעריכתן הייתה עלולה להביא לשינוי מהותי בתמונה הראייתית, בכל הנוגע לטענות שבמחלוקת.

ראו, לענין זה, ע"פ 5741/98 **עלי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

אכן, המשטרה אמורה לערוך חקירה מלאה ויסודית ככל שניתן. אולם המשטרה אינה אמורה, ואינה מסוגלת, לערוך חקירה מושלמת בכל מקרה... אם הגיעה למסקנה כי יש בידה די ראיות כדי לתת תמונת אמת ולהוכיח לכאורה את האישום, ובעבירות חמורות נדרש שמסקנה זאת תהיה מקובלת גם על פרקליטות המדינה המגישה את האישום, היא אינה חייבת להמשיך בחקירה עד שתהיה מושלמת.

עוד ראו, ע"פ 3793/06 **וורקו נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

אין לומר כי מחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכוי של הנאשם. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה האם מדובר במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל.

אשר לטענות נגד התנהלות התביעה - "רוב מהומה על לא מאומה". עיקר התרעומת של ההגנה נגעה לכך, שתיעוד מצלמת הגוף של ראש צוות הסיוע ע.ת.8 (ת/16) - נמסר לה בשלב מאוחר; וכי התובע טען, במהלך הדיון, כי ע.ת.5 - היה מעורב בצילום הסמים שנתפסו בחיפוש, מה שהתברר כלא מדויק.

אשר למצלמת הגוף - עצם מסירת התיעוד להגנה מלמד על כך, כי לא היתה כוונה להסתיר ממנה מידע. קורה, שראיה כלשהי מתגלה בשלב מאוחר. בתיעוד זה לא צולם החיפוש עצמו אלא רק עיכובם של החשודים והזדהותם. מה גם, לא היתה מחלוקת, על עצם מציאת הסמים - אלא, כאמור, על היסוד הנפשי בלבד. בנסיבות אלה - אין המדובר בראיה בעלת חשיבות מיוחדת ובית המשפט לא מצא בסיס לטענה, כי התביעה לא דייקה בדיווח באשר לכך, שמציאותה של ראיה זו התגלתה באיחור, או, כי נגרמה פגיעה כלשהי להגנת הנאשם כתוצאה מהעברת ראיה זו באיחור. אשר לטענה הנוספת - המדובר בטעות של התובע, שתוקנה במהלך הדיון לאחר שהעד הבהיר את תפקודו בשטח.

בניגוד מוחלט לטענות ההגנה - התרשם בית המשפט, כי התביעה הכללית, באמצעות בא כוחה עו"ד דניאל גלעד - התנהלה באופן הוגן, הגון ומקצועי ובלשון עדינה ייאמר - כי לא היה בסיס לטענות אלה.

אשר על כן, לא מצא בית המשפט כל בסיס שהוא לטענה בדבר קיומה של "הגנה מן הצדק" בשל התנהלות פסולה של היחידה החוקרת או של התביעה הכללית.

משקבע בית המשפט, כי מודעותו של הנאשם להחזקת הסמים המסוכנים הוכחה מתוך חזקת המקום, שלא נסתרה וכן מתוך ראיות נסיבתיות המביאות למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד; משנדחו טענות ההגנה בנוגע לפגם בחיפוש; לאכיפה בררנית או להגנה מן הצדק - מרשיע בית המשפט את הנאשם בעובדות ובעבירה שבכתב האישום המתוקן, כפי

שהוגש ביום 21.04.21.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשפ"ב, 21 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.